

jednostavnom prisutnošću i dosljednošću života, neki kombinacijom ovih elemenata, ali svima je zajedničko jedno: igra sjene i svjetla, tj. povučeni i posvećenog života iza samostanskih zidina, stanje 40 dana Marijine obredne nečistoće, tj. nedostupnosti i izoliranosti koju nameće Levitski zakonik radi ljudske pouke i dobrobiti, i otkrivenosti i prisutnosti u svijetu gdje postaju mali putokazi u vječnost.

Marija je danas izašla iz svoje sjene i skrivenosti, te stupila u područje komunikacije, dostupnosti, redovitosti u svom narodu. Sebe je posvetila Bogu i Bogu je posvetio ili darovao nama. Kao što je i ona onda posvetila ili darovala Sina Bogu, a on ga je onda posvetio ili žrtvovao nama. Tako se i redovnici u crkvi posvećuju Bogu da bi ih Bog mogao posvetiti ili darovati svome narodu. Čestitamo im na tom izboru i želimo im ustrajnosti u oba područja: neka ustraju u sjeni, u skrovitosti, neka postojano pune baterije svoje duše u molitvi, osobnoj molitvi, prijateljstvu s Bogom, kako bi imali što ljudima ponuditi i kako bi u toj posvećenosti ustrajali. Jer, nije lako ustrajati kad sijači, redovnici, koji siju sjeme razmatrane i motrene Riječi vide da mnoge sjemenke koje posiju padnu na kamenito tlo, u bezdušne i površne, nezahvalne i ravnodušne ljude, kad mnoge sjemenke padnu uz put te ih ptice pozobaše, tj. đavli odnesoše prije no što su i prokljale, kad mnoge sjemenke padnu u trnje i uguše se, a tek neke padnu u plodno tlo i tamo ne donesu sve savršene i stotruk rod, neko djelomičan. Molimo zato, draga braćo i sestre, da nam se posvećene osobe ne umore sijati, da ostanu zagledani u božanskoga Sijača, u samu Božju Riječ, da ne gledaju oluje ovoga svijeta i da se ne obeshrabre neposrednim ishodom nego da imaju Božju strpljivost i odmak, da pričekaju u ustrajnosti da poneko sjeme i donese rod. Samo onaj tko ustraje do kraja, taj će se spasiti. Amen.

Misna slavlja i župni oglasi

Poned. 8. veljače	17.30 + Marica, Josip i Tihomir Puškarić
Utorak, 9. veljače	17.30 + Marija Juričić (30. dan); Milan Franjković (8. dan)
Srijeda, 10. veljače	17.30 Na čast Sv. Josipa za Župu i Općinu. PEPELNICA
Četvrt., 11. veljače	17.30 + Ana Marković; Za duhovno i tj. zdravlje jedne osobe
Petak, 12. veljače	17.30 + Spasa, Ljubo i Franje Cindrić; Mijo, Ana i Jelka Mihalić
Subota, 13. veljače	16.00 CEROVNIK: Po nakani (al) 17.30 SVETIŠTE: + ob. Božičević i Ševrović; Jure i Marica Juričić; ob. Gračanin; Anamarija Bičanić Juričić; Zdarvko i Zvonko Mihaljević
14. veljače - 5. Nkg MLADA NEDJELJA	10 SVETIŠTE: Misa za narod i cjelodneвно klanjanje 11 JOSIPDOL: Proslava Sv. Valentina 16 SVETIŠTE: Blagoslov i misa: + Zdravko Božičević

ŽUPNA KATEHEZA - održava se prema rasporedu.

SRIJEDA PEPELNICA - početak Korizme (dan posta i nemrsa).

STEPINČEVO – polazak u Krašić u 7.30 sati iz Ogulina, u 8 sati iz Oštarija.

Misu u Krašiću u 10.30 sati prenosi Hrvatska televizija.

PLASTIČNE ČEPOVE – za oboljele od leukemije i limfoma donesite u sakristiju.

TEČEJ ZA ZARUČNIKE – započinje u petak, 26. veljače u Ogulinu 1 u 19 sati.

Izdavač: pop Antun Luketić; Župni ured Oštarije; e-mail:www.zupa-ostarije.com

Pod Gospinim plaštom

OŠTARIJE i SKRADNIK, CEROVNIK i VOJNOVAC

047-584-070 • 098-887-044 • pop.ante@gmail.com

7. veljače 2016. • 5. NKG • God. VII. • br. 6 (284)

Svijećnica u Svetištu

propovijed vlč. dr. Željka Blagusa

Draga braćo i sestre!

U Starom je Zavjetu ovako zapisano: „Gospodin reče Mojsiju: "Kaži Izraelcima: 'Kad koja žena zatrudni i rodi muško čedo, neka je nečista sedam dana, kako je nečista u vrijeme svoga mjesečnog pranja. Osmoga dana neka se dijete obreže. A ona neka ostane još trideset i tri dana da se očisti od svoje krvi; ne smije dirati ništa posvećeno niti dolaziti u Svetište dok se ne navrší vrijeme njezina čišćenja'".“ (Lev 12,1-4)

Blažena Djevica je zatrudnjela po Duhu Svetom, a ne redovitim putem, dijete koje je začela bilo je ujedno druga božanska osoba te djetetu nije mogla prenijeti posljedicu istočnoga grijeha – tjelesnu smrt, a k tome i sama je bila puna milosti, tj. puna Duha Svetoga, ispunjena njegovom prisutnošću od svojega začeća, odnosno bila je bez istočnoga grijeha, te nikako nije mogla biti izvorom prenošenja istočnoga grijeha ili njegovih posljedica.

Pa ipak, bila je dionicom općeg ljudskog stanja, tj. slabosti tijela odnosno nalazila se u stanju stvorenosti i ograničenosti tjelesne stvorenosti. Stoga je bila podložna nekim dohvatima ili dometima tjelesnosti kao što su trpljenja, boli, muke, patnje, ograničenosti, bojazni i slično. Iz tog razloga bilo je potrebno održavati sve propise koji su se odnosili na nju i njen odnos prema Bogu i ostatku izabranog naroda.

Tako zvana obredna nečistoća ili čistoća nije uvijek povezana s grijehom i moralnom nečistoćom ili čistoćom, odnosno svetošću u moralnom smislu savršenstva, bezgrešnosti i tako redom. Obredna čistoća ili nečistoća su stanja u kojima je pojedinac nalazi u odnosu na Boga i zajednicu izabranog naroda u određenim okolnostima. Neke od tih okolnosti vezane su za početak i kraj ljudskog života, neke za spolnosti, neke za ratnički pohod, neke za određene tjelesne bolesti, neke za tijek prinošenje određenih žrtava. Kad je osoba bila nečista, značilo je da se ne smije približiti Hramu, Šatoru sastanka, žrtvama, ostatku zajednice, a jednako tako i da se drugi članovi zajednice ne smiju približiti toj osobi i ući s njom u fizički doticaj. Na primjer, tko bi nosio mrtvacu tijekom pogreba, i dotakao se tako njegova

mrtva tijela, bio je nečist. Žena je bila nečista za vrijeme menstruacije, ratnici su bili nečisti ako su imali bračne odnose tri ili manje dana pred odlazak na vojni pohod, sudionik rituala pomirenja koji je odabranog jarca morao ispratiti Azazelu u pustinju, bio je nečist i tako redom.

Zašto je žena bila nečista 7 dana nakon rođenja muškog djeteta i zašto joj je trebalo još 33 dana da se očisti od svoje krvi vezane za taj porod? Svaki porod, kao i svaka smrt (početak i svršetak života) pripadaju Bogu. Tko se nađe u situaciji da je u izravnom dodiru s početkom ili krajem ljudskog života, pripada time na neko vrijeme Bogu, izuzet je iz redovite zajednice i običnog, svjetovnog života i njegova vremenita tijeka. Žena nakon poroda bila je zabranjena svome mužu sedam dana nakon rođenja sinu, a dva tjedna ako bi rodila djevojčicu. Kao da je bila „posvećena“ Bogu, izuzeta iz svjetovnog, redovitog, običnog. Zato je bila nedostupna ili nečista, nije joj se smjelo prilaziti. Bila je tabu! I to u mjeri u kojoj je to odredio Bog po svetom tekstu knjige Levitskog zakonika. Nakon 33 dana po obrezanju dječaka, žena je mogla obilježiti ili proslaviti završetak svojega razdoblja čišćenja ili prelaska iz nečistog u čisto stanje, iz posebnog stanja u redovito stanje. Ta proslava ili obredno slavlje, sastojalo se u hodočašću i u prinošenju propisane žrtve. Četrdeset dana nakon Božića, na današnji dan, slavimo s Marijom završetak njenih dana ili vremena očišćenja, tj. povratka u redovitost svjetovnog i svakodnevnog. Ona je kao i svaka majka, donijevši novi ljudski život na ovaj svijet, bila izuzeta iz ovoga svijeta i postavljena u stanje posebne posvećenosti ili pripadnosti Bogu koji je jedini davatelj i gospodar svakog života. A kad je nakon 40 dana život uzeo svoj redoviti tijek, i ona se može vratiti zajednici i postati ponovno dostupna mužu, ljudskim komunikacijama, redovitosti i profanosti života. To je i za njezinu zaštitu i mir, a to je i za pouku zajednici da je život nešto sveto, nedodirljivo, u svojem početku i kraju posvećeno ili pripadno Bogu, nešto otajstveno i nikada do kraja shvatljivo ili razumljivo, nikada do kraja dostupno ili čovjeku na raspolaganju.

I sam pojam svetoga nije daleko od pojma ili shvaćanja obredne nečistoće. Sveto je bilo nešto što je bilo izuzeto iz svakodnevnice, redovite, banalne i profane tj. svjetske povijesti, događanja, vrijeme ili ljudskog djelovanja i poslovanja. Sveto je nešto što je drugačije od običnog. Zato se i kršćanske svetinje razlikuju od običnog, svakodnevnog ili svjetovnog. Svetkovine ili blagdani nisu obični radni dani nego su izuzeti iz svakodnevnice. Crkva ili kapelica nije mjesto zajedničkog okupljanja kao što je restoran ili gostionica, kafić ili lovački dom. Svećenik za oltarom nema običnu svakodnevnu odjeću nego liturgijsku ili svetu. Zato se na početku svete mise pozdravlja pozdravom Gospodin s vama!, a ne pozdravom Dobar dan!, zato se iz kaleža koji se koristi na misi ne može piti za stolom u vrijeme ručka ili večere i tako redom. Sve ovo što je sveto, vezano za sakramente i sakramentale, smješta se između dva praga: banalizacije i hijerarizacije. Banalizacija je pretvaranje svetog u nešto obično, svakodnevno, redovito i to je donji prag svetoga koji na misi ili u crkvi nikad ne bi smjeli prijeći. Ne može se zamijeniti liturgijsko čitanje nekim člankom iz novina ili služiti misu odjeven bilo kako i ponašati se na misi kao da smo kod neke strine ili ujne na kavi. Hijerarizacija je gornji prag svetoga i znači toliku uzvišenost i simboličnost obreda i stvari da oni gube svaku razumljivost, shvatljivost

i dostojanstvo. To bi značilo da pretvorimo misu u nešto tako uzvišeno i simbolično da bi bilo ne samo nerazumljivo i besmisleno za narod i svećenstvo, nego bi bilo čak i komično i smiješno, kao kad se previše teatralno ili preizražajno čita u crkvi. Zato u crkvi nema plesanja, padanja u vjerske transeve, niti ičega što bi prešlo gornji prag hijerarizacije i zašlo u magijsko.

Nakon današnjeg obreda u Hramu, Marija je, kao majka muškog djeteta, mogla ponovno ostvariti i ostvarivati svoj redoviti način komuniciranja s Bogom i s ostatkom Izabranog naroda jer je bila vraćena iz područja svetog i Bogu pridržanog, tj. nečistog, u područje čistog ili redovitog. Zato je ova današnja svetkovina sama radost: nakon izbivanja ili odsutnosti u stanju duhovne posebne pripadnosti Bogu i svetomu zbog početka novog ljudskog života, a koji je početak svet i zato izuzet iz redovitog i svakodnevnog, Marija se vraća u područje dostupnosti i redovite blizine i komunikacije s narodom i Bogom putem Hrama, putem obreda, kanalima redovitosti.

To je slika cijeloga redovničkog života. Zaključujemo godinu redovništva, pastoralnu godinu posvećenog života na današnji blagdan. Redovnici i redovnice, časna braća i časne sestre koji se u samostanima posvećuju Bogu po zavjetima čistoće, poslušnosti i siromaštva, sebe i svoj život posvećuju ili daruju Bogu kako bi ih Bog posvetio svojom svetošću i posvećene, izuzete iz profanoga, vratio svome narodu i cijelom svijetu, kako bi ih posvetio ili predao ljudima da oni mogu ljudima predati ono što su tijekom svojeg posvećenja primili.

Naime, sv. Antun pustinjak, kojeg smo slavili prošli mjesec, kao utemeljitelj redovništva u Crkvi Božjoj, povukao se u tišinu, samoću, šutnju i nutarnju molitvu; iz vreve ovoga svijeta povukao se u posvećenost Bogu, svetom Pismu, molitvi, meditaciji, kontemplaciji ili motrenju Božje osobe, njegovih misli, odluka, osjećaja, maštanja i sjećanja. A onda su mu u tu samoću počeli dolaziti ljudi po savjet i utjehu, po pomoć i blagoslov. Time je ostvario u svom životu sintezu i uzor svakog redovničkog života: contemplare et contemplata aliis tradere: motriti ili pronicati, ulaziti u otajstvo Božjeg života i načina djelovanja i postupanja, i onda to što je shvatio i naučio drugima predati i druge o tome poučiti za dobrobit njihova spasenja. To se može i za nijansu više reći: contemplanda aliis tradere, predati drugima ne samo sadržaj spoznaje koja je stečena motrenjem Božjeg otajstva, nego i druge oduševiti da i sami počnu motriti ili barem razmatrati Božje otajstvo, tj. druge naučiti kako se Boga motri, kako se ponire u njegovu otajstvo, u njegovu ljubav, strpljivost, blagost, popustljivost, velikodušnost, dobrotu, korisnost, pravednost, istinoljubivost, svjetlost i nadasve milosrđe.

Kad se upozna kako je dobar Gospodin, onda se to iskustvo želi podijeliti s drugima, onda nas ljubav Kristova iznutra potiče da sve pridobijemo za Krista. Tako časne sestre i redovnici: kartuzijanci, benediktinci, trapisti, cisterciti, dominikanci, franjevci, karmelićani, augustinjanci, isusovci, salezijanci i svi drugi imaju nutarnji poticaj da ljubav, toplinu, svjetlo i mir koji su primili u duhovnom životu kojega vode iz ljubavi prema Bogu, predaju i posvjedoče i drugima. Neki to čine riječima, neki djelima, neki molitvom u skrivenosti i žrtvi, neki požrtvornim radom i svojom